

Страдам от тежка форма на притеснение заради новото училище (за разлика от моята НДПЗ!)

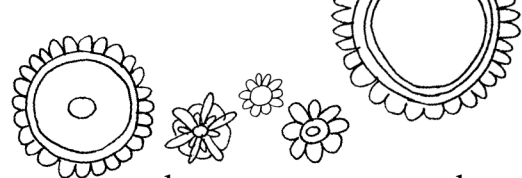
– Ели! Ако не побързаш, ще изпуснеш автобуса! – викна мама от коридора.

Грабнах чантата и се втурнах по стълбите. Сякаш трилион перпедури се събудиха в корема ми след летния си сън. Обикновено нямах търпение да ида на училище след лятната ваканция, но сега беше различно. След три дни щях да започна не само нова учебна година, но и в ново училище. Сърцето ми спира, както се сетя за това. Днес заедно с Джес отиваме до училището, за да видим как се стига до него, че да не се изгубим в понеделник.

– Отпечатах ти разписанието на автобуса – мама размаха листа под носа ми, докато си обувах маратонките. – Сигурна ли си, че знаеш къде отиваш?

– Ами така мисля – промърморих несигурно.

– Ако искаш, мога да дойда с теб – предложи

жи мама, но аз поклатих глава и пъхнах листа в чантата си.

– Не, всичко е наред, с Джес ще се оправим – отворих вратата и ранното септемврийско слънце блесна в очите ми. – Довиждане, мамо!

Изтичах до края на нашата улица и завих към къщата на Джес. С нея сме най-добри приятелки открай време и всичко правим заедно. Тъкмо щях да почукам на вратата на къщата им, когато тя се отвори и у пред мен застана майката на Джес, Глория, подпряла на хълбок Лулу, по-малката сестра на приятелката ми.

– Виж, Ели! – започна със строг глас Глория, още преди да успея да кажа „Добър ден“. – На теб може да се разчита повече, отколкото на моята вятърничава гъщеря, затова вземи това и внимавай да не го изгубиш, чу ли?

Глория ми подаде лист с нарисувана на ръка карта на маршрута. Подробно беше отбелязала всяка пощенска кутия и всеки магазин по пътя.

– Благодаря, госпожо Коул – пъхнах листа в чантата до разписанието на мама.

Джес се появи на прага с неоноворозовата си раница.

– Здравсти, Ели! Тръгваме ли?

Приятелката ми целуна Лулу за говиждане и се промуши покрай майка си.

– Да не забравите да питате шофьора къде да слезете! – извика Глория след нас.

– Сто пъти ми го повтори тази сутрин! – драматично завъртя очи Джес. – Достатъчно сме големи и знаем какво правим... гонякъде – последното го каза съвсем тихичко, за да го чуя само аз.

Едва бяхме направили няколко крачки, и майка ѝ се провикна отново:

– И да седнете на долния етаж*, за да виждате шофьора!

– Добре, мамо! – засмя се Джес и прошепна: – Бързо, да се махаме!

Затичахме към автобусната спирка, на две преки оттук. Джес ме стрелна косо, като видя, че вадя разписанието на мама и поглеждам часовника си.

– Притесняваш ли се?

Винаги знаеше как се чувствам.

– Мъничко – признах си аз.

– И аз така си помислих и затова ти купих ето това! – ухили се Джес и измъкна от раницата последния брой на „Фаб Гърл!“, любимото ми списание. – Може да го разгледаме в

*Градските автобуси в Лондон имат два етажа.

автобуса. Има и статия за успешния старт в ново училище – реших, че ще ни е полезна.

– Страхотно! Благодаря, Джес!

Представям ви Джесмин Коул, накратко Джес, доказано най-грижливата и най-добра приятелка в целия свят! Запознахме се още в детските ясли и оттогава сме неразделни. Знаем си и кътните зъби, затова няма нужда да ѝ казвам каквото и да било, за да разбере, че съм направо ужасена от факта, че ще бъда в ново училище.

Почти бяхме стигнали спирката, когато едно колело „ВМХ“ профуча край нас, спирачките изскърцаха и велосипедът закова точно пред носовете ни. Беше Джош, по-големият брат на Джес.

– Забрави си картата за автобуса, загубенячке! – подметна пренебрежително той и подхвърли картата на Джес.

За момент се паникьосах гали и аз не съм забравила моята. Трескаво зарових в чантата и накрая я напипах. От понеделник ще трябва и това да помня. Май притеснението от смяната на удобното и познато начално училище „Уудвю“ с плашещото голямо основно училище „Прайъри Роуд“ си казваше думата. И ОЩЕ КАК! Ужасно се страхувах да не си загубя картата за автобус.

– И да знаеш – продължи Джош, опрял крак в кормилото, – ясно е, че всеки ден ще пътуваме с един и същ автобус, но това не означава, че можеш да се гържиш така, сякаш ме познаваш. Ще съм с моите приятели и не искам да ме виждат с някакви си петокласнички. Ясно?

Джес изпнуфтя, гръпна ме за ръката и погметна през рамо:

– Да не мислиш пък, че аз искам да ме виждат с теб!

Коремът ми се сви. В „Уудвю“ бяхме на върха на социалната стълбица, а в „Прайъри Роуд“ щяхме да се озовем на гъното – мачкани и отхвърляни от големите. Това бе вторият ми голям страх.

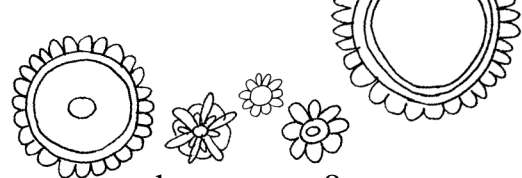
– И не забравяй какво каза мама! – подвикна Джош зад гърба ни. – Седнете до шофьора! – после завъртя педалите и отпраши, хилейки се като хиена.

Джес погледна навъсено след него.

– Когато започна да уча в „Прайъри Роуд“, мама, татко и Джош най-накрая ще трябва да престанат да се гържат с мен като с бебе. На практика ще съм тийнейджърка.

– Джес, ние сме едва на единайсет години!

Автобусът се появи иззад ъгъла и спря пред нас. Качихме се и показахме картите си на шофьора. Джес не спази заръката на май-

ка си и се втурна нагоре по стълбите, а аз я последвах по петите.

– Остават ни още две години, докато станем на тринайсет – уточних.

– Поправка! – провикна се граматично Джес. Погледите на пътниците се обърнаха към нас, а ние се стоварихме тежко върху предните седалки. – Ставам на дванайсет през декември, нали помниш? Така че на практика имам само още петнайсет месеца, докато официално стана тийнейджърка. Много по-малко, отколкото на теб, мъничката ми.

– Знам, но не е нужно да го казваш на целия автобус – въздъгнах аз.

Ех, Джес – това е моят страх номер 3...

Рожденият ми ден е чак през юли и чак тогава ще навърша 12. Бях от най-малките и най-гребните в стария ни клас в „Уудвю“. Някои от по-големите момчета, включително прекомерно порасналия смешник на класа Зак Финч, се отнасяха с мен като с бебе. Джес ме защитаваше всеки път, когато някой се държеше гадно с мен, но как ли щеше да бъде в „Прайъри“? Надявам се да е пак така. Много се надявах през лятото да попорасна, но си останах все толкова ниска. Джес обаче беше пораснала – в сравнение с моите крака, нейните приличаха на кокили.

– Ще е много странно всеки ден да ходим с автобус на училище – промълвих, докато градът прелиташе покрай очите ми.

– Гледай на това като на приключение – окуражи ме Джес. – Искаш ли да разгледаме списанието?

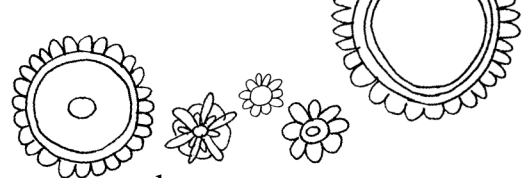
Така потънахме в хороскопите си, че за малко да пропуснем спирката. Внезапно пред нас се появи „Прайъри Роуд“. Скочих и бързо натиснах бутона, за да известя шофьора да спре, после се спуснахме по стълбите и изхвърчахме през отворените врати. Автобусът потегли, а ние застанахме до оградата и надникнахме през голямата желязна порта към високата сграда от червени тухли и с редици еднакви прозорци.

Потръпнах.

– Прилича повече на затвор, отколкото на училище.

Пеперудите в корема ми отново запърхаха бясно. Никога няма да мога да свикна тук!

Бяхме идвали тук в края на миналата учебна година заедно с още деца от „Уудвю“ на посещение за ориентирване. Целта на тези посещения беше да се запознаем с училището, в което ще учим, както и с някои от учителите, които ще ни преподават, и те да отговорят на всичките ни въпроси, за да се успо-

коим и да не се притесняваме. Вместо това обаче още тогава страховете ми станаха двойно по-големи! Всичките ни бъдещи съученици се бяха събрали тук. Разделиха ни на групички и ни разведоха из безкрайните коридори, надникнахме в стотици стаи, пълни с ученици, които ни поглеждаха с безразличие.

После се върнахме във фойето, за да видим в коя от трите паралелки сме записани – Щиглеци, Рибарчета или Соколи. Боях се от този момент и изминаха пет дълги минути, преди и Джес да дойде при мен в Рибарчетата, заедно с още пет души от „Уугвлю“ – Трин и Моли (чиято най-добра приятелка Табита беше в Соколите), Аджей, Травис и (ама че лош късмет) Зак Финч. Той явно вече си беше намерил приятел – момче на име Ед, с рошава кестенява коса и лице, върху което сякаш всеки момент се канеше да разцъфне усмивка. Двамата започнаха да ни замерят с хартиени топчета и да се кикотят. Накрая към Рибарчетата се присъедини едно момиче, Кирсти, което изглеждаше твърде голямо за петокласничка. Имаше дълга светлоруса коса, падаща върху раменете, и огромни сини очи, които надничаха изпод гъст бретон. Тя се носеше надуто напред-назад и се цупеше, че е разделена от приятелката си

Елиза, разпределена в Щиглеците.

После класната ни, госпожица Дюбоа, която щеше да ни преподава френски, ни заведе в класната стая и ни раздаде карти на училището. Тогава училището беше доста спокойно, защото останалите класове бяха в час, но какво ли щеше да е в понеделник сутрин, когато всички ученици се блъскат в коридорите и край шкафчетата...

Това пък беше моят страх номер 4. Събрали заедно, тези страхове правеха един огромен КУП! Но най-лошото беше, че това не бяха всичките ми страхове...

– Хайде, госпожице Мечтателка! – гръпна ме Джес. – Успяхме! Едно притеснение по-малко в понеделник сутрин.

Усмихнах се, но Джес забеляза измъчената ми усмивка.

– Ще си прекараме страхотно, Ели! Вярвай ми!

– Предполагам – опитах се да звуча уверено.

– Хайде да отидем в центъра да си купим нови химикалки – предложи тя. – А после може да си вземем по един млечен шейк. Какво ще кажеш?

Усмихнах се.

Колкото по-скоро се махнем от „Прайъри Роуд“, толкова по-добре.